

jeg ser ikke, at dette kan gaaes ved § 1. Vil en Debitor, begunstige en Kreditor paa de andres Betsfuing, saa er der Veie nok der- til foruden den, der her er Tale om. Vi vide jo, at en Kreditor ikke kan gaa paa Forlig med en Debitor, naar ikke denne vil, og hvis Debitor vil begunstige en af Kredi- torerne; slutter han Forlig med denne og ikke med de andre, i alt Fald venter han en Tid, saa at de andre kunne komme hagefter, og den, han vil begunstige, faar en erigibel Fordring paa ham for nogen af de andre. Jeg ser altsaa ikke, at der naas Noget paa denne Maade. Derimod ser jeg godt, at der kan komme store praktiske Vanskeligheder ud af det. Hvorledes skal det nemlig gaa, naar den, der har sluttet Forlig med Debitor i et extraordinært Forligsmøde, kommer til Fogden et Par Dage efter og vil have gjort Eksekution? Saa veed jo Fogden ikke, om han kan foretage en saadan Eksekution, eller om han ikke kan foretage den, thi han kan ikke foretage den før efter den Dag eller hen ad Eftemiddagen paa den Dag, da det ordinære Forligsmøde holdes i det Forligsdistrikt, hvor Forliget skulde have været indgaaet, hvis det ikke var ble- vet indgaaet paa anden Maade. Hvordan skal Fogden tage paa en saadan Begjering? Han skal have Forholdene undersøgt, der maa gaa en hel Del Undersøgelser forud, han maa vide paa sine Fingre, paa hvilke Dage de ordinære Forligsmøder holdes hele Landet over. En hel Del praktiske Vanske- ligheder kunne komme ud af denne § 1, medens jeg derimod, i alt Fald foreløbig, ikke ser, at der vil vindes Noget ved den. Hvad § 2 angaar, da er jeg lidt i Tvivl, om man bør slutte Forlig forud for Kon- tinuationsfølgemaal. Jeg har ikke Noget imod, at der bliver afholdt Forlig forud for Kontrastfølgemaal, thi man kan gaa ud fra, at som Regel har Gjenstanden for Kontra- støgmaal været under Forhandling i det Forligsmøde, der har været holdt om Hoved- følgemaal. Men Kontinuationsfølgemaal eller Gjenstanden derfor kunne ikke godt have været under nogenomhelst Forligsforhand- ling. Det er Noget, som er kommet til siden, som Parterne slet ikke have tænkt paa den- gang. Hvad § 3 angaar, ser jeg heller ikke, hvad Nytte den overhovedet skal gjøre. Jeg ser, at der kan blive lidt forøgede Betsf- uinger for Indklagede, men jeg ser ikke, at Klageren kan have nogen stor Nytte af det. Thi finder han Vedkommende paa den Dag, da Forligsklagen bliver forkyndt, finder han ham vel ogsaa en anden Dag, og i alt Fald er han vel for at faae rigtig fat paa ham nødt til at finde ham engang senere, nemlig

naar Dommen skal forkyndes for ham. Den eneste Paragraf, jeg er meget stent for, er § 4, fordi § 4 netop gaar tilbage til, hvad der har været Lovgivningens Mening fra Slutningen af forrige Aarhundrede. Det var ikke dengang Lovgivningens Mening, hvad Retterne siden have ment, og hvad Profuratorerne senere have faaet lagt ind i Loven, at Forligsklagen skulde indeholde Alt, hvad der siden kunde komme frem under Proceduren. Der staar ikke et Ord om det i Lovgivningen fra Slutningen af forrige Aarhundrede; det var heller ikke Meningen, og Videnskaben, som har strebet om disse Love, har heller ikke været af den Mening førend i de nyere Tider. Hvad §§ 6 og 7 angaa, kan jeg slutte mig til dem, forsaavidt vi kunne blive enige om den gamle § 6, der fandtes i det Forslag, som Folkethinget ved- tog ved 3die Behandling den 27de Marts 1876. Kunne vi blive enige om denne Bestemmelse eller om noget lignende, har jeg ikke Noget at indvende mod §§ 6 og 7 i det foreliggende Lovforslag. Kunne vi derimod ikke blive enige om en lignende Bestemmelse, som den, Folkethinget den Gang vedtog, saa indeholde de to Paragrafer en ikke ringe Fare og ere et ikke lille Tilbagefald paa Forligsvæsenets Omraade her i Landet. Jeg skal imidlertid ikke nærmere komme ind paa at motivere dette, da det vilde tage længere Tid, og For- handlingen allerede har været saa længe, idet jeg haaber, at den ærede Justitsminister ikke vil være utilbøielig til at tage de Spørgs- maal, som Folkethinget da havde oppej under Overveelse og sætte de fornødne Bestemmelser ind i Loven, thi det er sikkert en Fordring, det antager jeg, som Folkethinget ikke i Mel- lemtiden har frafaldet. — Jeg skal til Slut- ning gjøre en Bemærkning om Forligskom- missionen i Kjøbenhavn. Det er vel Noget, vi alle ere enige om, at Forligskommissionen i Kjøbenhavn er en fuldstændig Parodi paa en Forligskommission, og at den Mægling, der finder Sted der, er en fuldstændig Parodi paa en Forligsmægling. Vi kunne altsaa let blive enige om, at Noget bør der gjøres enten i den ene eller i den anden Retning. Men at man forbedrer Forligskommissionen i Kjøbenhavn ved at vedtage § 5, tror jeg rigtignok ikke. § 5 gaar jo kun ud paa, at Sagførere kunne møde i denne Forligskom- mission, og da de allerede i en Masse Til- fælde møde, ser jeg ikke, at det derved bliver bedre i Fremtiden, end det er. Nei, Sagen er, at der er for mange Sager ved denne Forligskommission. For overhovedet at blive færdig, er Kommissionen nødt til at expedere Sagerne med saa overordentlig stor